

COMBAT

setmanari

d'avanzada

Any I

Mataró, 30 de maig de 1936

Núm. 8

La Fira de Mataró

Fa quatre anys, que la Fira tradicional de Mataró, barreja de festa d'infants i de revetlla de carrer—amb tota la coloraina d'una festa d'infants i les notes típiques d'una revetlla de carrer—, fou transformada en una veritable festa de la ciutat.

La iniciativa generosa d'uns ciutadans, esdevingué un fet, mercès a la qual un Ajuntament conscient dels seus deures més essencials, i amb la noble ambició de fer de Mataró una ciutat digne del seu nom, en donar-hi esperit de continuïtat va fer possible que la Fira de Mataró esdevinguí cada dia més, no ja aquella festa típica i xeroia, perduda en el llarg de cada anyada, sinó la Festa a l'entorn de la qual, s'hi aplegui, per enfortir-ho, tot quant representi la grandesa i l'esforç col·lectiu dels mataronins que lluiten sota un ideal de superació.

Es tanmateix paradoxal, que hagin estat els elements representatius de les classes populars els que, amb més coratge i amb més entusiasme, hagin treballat en pro de la permanència d'aquesta Fira. L'any passat, els gestors, representants directes de les classes industrials i comercials—si més no per raons d'interessos—, amb un criteri estret i baix de sostre com sempre, confonent l'administració d'una ciutat amb una botiga particular, intentaren convertir la Fira en una especulació de recaptació extraordinària de tributs. Es clar que amb aquesta actitud, responien ben clarament, a la mateixa actitud que bona part dels sectors industrials de la ciutat tenen amb la Fira.

Es aquesta la paradoxa: Ni des del punt de vista comercial ni industrial els interessa, pel que es veu, crear la grandesa de la ciutat, que els acull.

Fer de Mataró, una tradició industrial autèntica, no és cosa que els desvetlli poc ni gens. En aquest despreu de la ciutat, hi va no solament llur manca d'esperit civil, sinó també una incapacitat manifesta a superar els actuals moments de crisi, amb els mitjans que propugnen les més modernes concepcions dels negocis.

I és aquesta paradoxa, la que tenim interès a remarcar. La glòria de la Fira de Mataró serà, indubtablement, la de la ciutat: Els qui, amb un despreu més ignorant que mal intencionat, s'hi han girat d'esquena, deixeu-los dormir en el son de llur incapacitat.

Pel que es veu, hi ha gent que creu que únicament es treballa per la grandesa de la ciutat on permaneixen, comprant edificis per casernes, o obsequiant a l'Estat, quan aquest representa, únicament, l'esperit sicari de la més negra i cruel reacció.

Temes municipals

L'Asil de Sant Josep

Tractar dels diferents aspectes que amb aquest Asil tenen relació, és una tasca molt extensa i bon xic feixuga, i no va ésser el nostre propòsit emprendre'ns-la. Però encara que sigui tan sols per fer-hi uns petits comentaris, no volem deixar d'assenyalar la qüestió i tot quant amb ella es relaciona, referent al personal que presta llurs serveis a l'Asil.

Sabut és de tothom que en tota classe d'establiments de beneficència, asils, hospitals, clíniques, cases de caritat, orfelinats, etc., han estat prestant llurs serveis, religioses de diverses ordres, portant sempre per lema fer bé al proïsme, segons manifesten, per la seva fe i doctrina cristiana. Els casos individuals de veritable abnegació que s'han donat en el transcurs de lustres i fins de segles d'intervenció i de domini absolut, en múltiples llocs on han

estat utilitzades, no volem pas discutir-los, ni menys negar-los. Però cal no confondre el comportament individual amb el procedir col·lectiu. Trobarem quasi sempre junts amb el desinterès i l'humanisme d'algunes individualitats, l'egoisme i la tirania de la col·lectivitat. Vol dir això, solament, que els casos isolats que es poden trobar, no tenen res a veure amb la norma general característica de totes les ordres.

Hi ha qui encara creu que sense la cura i serveis de les religioses diverses, tota aquella varietat d'establiments no podrien funcionar, puix que solament elles tenen la paciència necessària per a portar a bon terme la tasca que correspon. Però s'obliden momentàniament que són moltes les persones que han de posseir-ne un gros *stock*. El mestre i la mestressa que

(segueix a la pàgina 3)

La Fira i la Ciutat

La Ciutat, amb la Fira Comercial, palesa l'esforç de la mateixa, o millor dit, d'un sector, que propugna perquè Mataró, no de nom, sinó de fet, esdevingui amb tota propietat la capital del Maresme.

La Fira, creació del primer Ajuntament de la República, intentà demostrar el que industrialment i comercialment representa la ciutat. Dissortadament la manca de col·laboració i el poc patriotisme dels elements industrials, torpedejant la mateixa, fa

que no tingui tota la importància que la nostra ciutat mereix, però també mostra per altra part l'entusiasta selecció dels bons patriotes que, sota diversos aspectes i des dels seus llocs respectius, la fan possible.

Aquesta manca d'estima a la ciutat, és la característica de tot el que referent a Mataró tenen en sentit general, les classes diem-ne privilegiades. Ni en les institucions de Cultura, ni en assistència social, ni en edificacions—salvant alguna excepció—, no tenim quasi res de tot el que en molts pobles patricis il·lustres han tingut cura de realitzar, per cooperar amb millores positives a l'engrandiment de la ciutat, tota vegada que l'èxit dels seus negocis el deuen també als seus obrers, tota vegada que en són els seus col·laboradors directes, i, per tant, a la ciutat.

Es d'esperar que aquest sentit egoista s'esvaeixi cada dia més, en donar-se compte que en les lluites presents, el sentit humà de les mateixes és l'únic que perdura i triomfa.

I que solament així, ens situarem en el pla que de dret ens correspon, de cara al Mataró que tots voldríem.

Tots els nostres elogis, doncs, al Comitè de la Fira, que tant s'ha

Full setmanal

L'heroi de la Fira

La Fira—alegria que passa, deixant una estela de llum i il·lusió—té, com totes les coses humanes, dues cares, dos aspectes, dos pols oposats.

Una senyora. Passeja la seva opulència i els seus fills per davant les parades—llampants pel davant, geperudes pel darrera—. Els nens es diuen Josep Maria i Maria Montserrat. Han après de la seva mamà a ésser presumptuosos, exigents en el caprici. Mal educats. Saben que poden escollir les joguines que més els plaguin. La sort, està de la seva banda.

Al matí, com totes les festes, han anat a l'església, de la qual n'han sortit mig entabanats per l'estranya fortor heterogènia de la cera que crema, els incens i les essències caríssimes que es posa la mamà, segurament per plaure més a l'Altíssim.

Ara, abans de dinar, compren joguines. Les paga el papà, que està de tertúlia al casino, esperant l'hora d'anar a asseure's davant la taula parada opíparament, generosament...

Davant l'aparador d'una confiteria, un xavalet—el nas aixafat contra el vidre—es menja amb els ulls unes laminadures de preu irrisori.

Es diu Peret. Ell al matí no ha anat a missa. No hi va mai. Ja hi anirà quan sigui ric. Per altra part, potser no el deixarien entrar amb les seves pobres espadenyas que li riuen per tots costats i amb aquella camisa plena de pedaços.

La Fira no ha vingut per ell. A casa seva no en poden comprar cap de joguina. Prou feina tenen per pagar el compte del forner.

Ell, que amb un simple cavall de cartró s'acontentaria... Per no plorar—en mig del riure provocador dels que poden riure—, se'n va a passejar la seva pena lluny, ben lluny...

Hem dit que es diu Peret. Tant-se-val. Té encara prou tremp, per no explotar i calar foc a les parades—tan llampants pel davant, geperudes pel darrera—.

Aquest és l'heroi de la Fira.

Si el cerqueu, no us costarà trobar-lo.

J. CASES I BUSQUETS

Per a un Museu Comarcal

Dimarts a la tarda, per tal de visitar la casa-museu del carrer d'Enric Granados, propietat de l'Ajuntament, i els objectes de l'antic Museu Municipal que es troben actualment en una dependència de l'Escola Municipal d'Arts i Oficis, vingué a la nostra ciutat, el president de la Junta de Museus de Barcelona, senyor Joaquim Folch i Torres, el qual fou complimentat pels Consellers-Regidors senyors Albert Puig i Artur Puigvert, i pel Conseller senyor Ernest Mora, els Arquitectes senyors Gullifa i Brullet i els senyors Marfà, Ribas, Montfort, Prat, Estrany, Ferrer, Macià, Illa i Clariana, que havien estat prèviament convocats pel Conseller de Cultura.

L'objecte d'aquesta visita, fou el de tractar de l'organització a la

nostra ciutat, del Museu Comarcal. Sembla que es procedirà al nomenament d'un Patronat, la missió essencial del qual, serà, un cop realitzat un arranjament de la referida casa del carrer d'Enric Granados, habilitar-la, traslladant-hi seguidament els objectes que es troben a l'Escola d'Arts i Oficis i molts altres de procedència diversa.

El senyor Folch i Torres, va estimular tots els presents a realitzar aquest projecte com més aviat millor, i s'oferí personalment per a tot el que en aquest aspecte es consideri necessari.

COMBAT celebra que s'hagi començat a actuar en aquest sentit i fa volts perquè ben prompte esdevingui realitat aquesta necessària aportació de la Ciutat a la Cultura i a la Història.

desvetllat per tal de que això fós possible, prescindint de tot partidisme i fent gran aquesta obra, en la qual tots, des dels diferents plans, tenim el deure de portar-hi el nostre entusiasta concurs, que el bon nom de Mataró ho reclama i exigeix.

LLUIS FORS

